

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל); (ב) קטן 6.
 ב"ב קנה: דה; מו;
 (ג) [בפלה כח. מכות סח].
 (ד) שנת קלה. ב"ב כ. [חוס']
 שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
 יעב"ז, (י) ווער היטב דה
 מו: [במוס' ד"ה דברי ביה"ט]

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף היינו
 דשמינא. ענין זה לעיל טו
 ע"כ שנת סת ע"כ:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוול"ד].
 קפריין.

מוסף רש"י

בדוקין אותו שלש
 פעמים בתוך שמונים
 יום. ואם לא נדקוהו,
 אע"פ שמתא שם כיום
 שמונים לא היו מוס' דשמינא
 צינים ה"ק לו ומוס' שכן
 דרכו [בבב"ד לז]. וביאור
 ראייה שהוא בן עשרים.
 קרובי האלמנה כדי לפטור
 מזה הינם להמירה לשון
 בלא חלצה ויטס (רשב"ם
 ב"ב קנה). והוא הדין.
 והרי הוא כרים (שם) לא
 חולץ ולא מייבם. פרים
 לאו בר חלצה הוא דכתיב
 להקים לאחיו שם בשרא,ל'
 והלא לאו בר הכי הוא (נדה
 ח). ולקמן (ד). וכל עשתי
 עולה לזיוס אינו עולה
 לחלצה (רשב"ם ב"ב שם).
 והיא האילונית לא
 חולצת ולא מתייבמת.
 ונחשת לכל מי שחלצה
 דרמנא פטרה דכתיב
 ויהי הכסור אשר חלה,
 פרט לאילונית שאינה יולדת
 (נדה ח).

הערל פרק שמיני יבמות

שלא ראה שעה אחת נכשרו. שלקה ממעי אמו: כיפה. אדול"ר
 שאין קילוח השתן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
 ככיפה: דאפי' אימיה. לחם בתנור: נטיה. שחמממה חוס
 התנור וחוס הנזירים: שיכר מרקא. שכר מווא. ואיכא דאמרי חוס:

ולא ידענא מאי ניהו. כלומר ולא
 ידענא ממאי הוי. ליטנא אחרינא ה"ג
 היינו דשמענא לאמי כל שממעי אמו
 לקוי ולא ידענא מאי היא כלומר לא
 הוה ידענא איכא קאי אבל השתא
 ודאי ידענא דסריס חמה קמפרש
 ואזיל: וליחוש שמה דבריא צינים.
 שעה אחת ואשכחנה דהוה ליה שעת
 הכושר: בודקין אוסו. נכבדות קאי.
 חוורור והמים הקצועים הרי זה מוס'
 ואיזה הוא חוורור הקצוע כל ששהה
 שמונים יום רבי חנינא בן אנטיגנוס
 אומר בודקין אותו שלש פעמים בתוך
 פ' יוס בראש פ' ובאמצע פ' ובסוף פ'
 אבל נבדיקה תחלה וסוף לא קני
 שמה צינים עבר ונמלא שאין קצוע
 ולא אמרינן הואיל ותחלתו וסופו לקוי
 ודאי לא: עבר: נחד אבד. לענין:
 לנשים גופא. סריס חמה מחמת חולי
 כל הגוף הוא: וציאו ראייה. אם כ"ד
 מנצרינן את היצמה לחלוץ ולייצס
 יציאו קרובי היצמה ראייה שהוא בן
 כ' ומפיטר בלא חלצה ויטס: והוא
 הסריס. כלומר ונולדו בו סימני סריס.

והכי מפרש בנדה כ"ב יואל דופן (דף
 מו): דאי לא נולדו לו סימני סריס
 אמרינן הא דאי מיימי משום קטנות
 הוא ומחזיקין ליה כקטן עד רוב
 שנותיו: הוכר כדברי ז"ה. אלמא
 ל' אליעזר סריס חמה לא חליץ:
 פ"ש כו'. כי ממני' וסמי הך דלעיל
 מקמי תרמי ושמע מינה מההיא דהר
 ביה. אי נמי מדקא מיימי מעשה
 דלכנסה דגרידי לגדריו ש"מ מההיא
 דלעיל דהר ביה וממתינתין ליכא
 למיפשט הכי דקמי שיש לו רפואה
 משום דמשמע דמסבדא קאמר הכי:
 וי סנן הכי. הוכר כדברי ז"ה לאו
 אמאי דאמרי לא חולץ אלא לאשמועי'
 דעד שיהא לו עשרים חשיבין ליה קטן
 אם לא הביא ומכאן ואילך אמרינן
 גדול הוא אם לא הביא אלא שהוא
 סריס וחייב צעונשין שבתורה: איסמר
 גרסינן: מן י"ב עד י"ח. אחינוקת
 קאי כרבי אליעזר דאמר נקבה כב"ש
 ומרישא נמי שמעינן ליה דקאמר י"ב
 יום אחד ואי כמיוק אין ומנו להביא

עד י"ג שנה ויום אחד כ"ב יואל דופן
 ואילך כ"ב יואל דופן במסכת נדה (סז):
 נעשה סריס למפרע. אידי דלאירי בלשון זכר קמי סריס כיון שעברה' שמנה עשרה כרבי אליעזר ולא
 הביא אע"פ שחזר והביא אינו כלום דלא אמרינן כיון דהשתא אייתי איגלאי מילתא דעד השתא קטן הוה דבשערות תליא מילתא אלא בסריס
 מחזיקין ליה וחשיבין לה בת עושין משנים עשר ואילך שהיתה ראויה להביא דאמר האי דלא אייתי משום דסריס הוה והא דתניא לקמן דאפילו
 הביא לאחר מכן הרי הוא כסריס לכל דבריו למפרע הוא דקאמר ומשנים עשר הוה גדולה וסריס הוה: ושמואל אמר קטן הוה
 באותה שעה. דלא מחזיקין ליה בגדול אלא משמונה עשר ואילך שהוא מוחזק בסריס והא דתניא לקמן הרי הוא כסריס לכל דבריו
 מכאן ולהבא קאמר אבל למפרע הוה קטן. והוא הדין נמי דאפילו לא הביא לאחר זמן קחשיב ליה שמואל קטן עד י"ח ומשום רב נקיט ליה
 לאשמועינן ברותא דאע"ג דחזר והביא סריס הוא: לרב. דאמר נעשה גדול למפרע מיי"ב ואילך: איילונית לר"מ יואל לה קנס. מחשית כסף
 אלמנה תניא בחסכת כמותות (דף לה): איילונית אין לה לא קנס ולא פתוי באלו נעוה ומוקמין לה כר"מ דאמר קטנה אין לה קנס ואילונית
 הואיל ואין לה שערות קטנה היא צינים שהיתה ראויה לנעוה ולא אמרינן כיון שעברו י"ח ולא הביאה נעשית גדולה למפרע לחייב קנס את
 האונסה דימי נעוה: א"ל ציי מקטנוסה יאסה לבגר. לעולם נעשית גדולה למפרע והא דאין לה קנס לר"מ משום דמקטנוסה יאסה לבגר
 דנעוה צינים תלויין וזו שאין לה סימנים חשיבין כל ימי קטנותה קטנה וצימי נעוה בוגרת וזו וזו לר"מ אין לה קנס אבל לרבנן איילונית צימי
 קטנוה י"ח לה קנס דרבנן פליגי עליה ואמרי קטנה י"ח לה קנס. ימי קטנות עד שנים עשר שנה ויום אחד: א"ל. רב יוסף שפיר קאמרת וכל כי
 הוי מילי מעלייתא כו': סימני סריס ואילונית אין עושין בזה מעשה. להחזיקם בגדולים וסריסים עד שיהו בני עשרים ולא הביאו ומשנים עשר
 עד עשרים מנפים להם אם יציאו הרי הם קטנים עד עכשיו ואם לא יציאו גדולים הם: וכן ה'. שנוהל לה' חדשים אין עושין בו מעשה להחזיקו
 כן קיימא בשביל סימנים כלומר אע"פ שגמרו סימני עשרו ונפדו כשנוהל אפ"ה לא אמרינן בר קיימא הוא ודאי עד שיהיה בן עשרים שנה:
 מפני

פ. אב"ל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. צנקה איירי וכו' אליעזר

ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סריס ולא נקט סימני
 אילונית דלא מסבדא למימר דסבדי לה כב"ש: ולאחר מכאן הביא
 שערות. ברותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרינן
 דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
 עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
 ליה גדול לרב משמים עשרה
 ולשמואל מיי"ח:

נעשה סריס למפרע. ולקי על
 חלב שאלל דלא חשיב
 התרחת ספק אע"ג דנשעת התרחה
 היה ספק שמה יציא שערות קודם י"ח
 דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
 גדול נשעת התרחה ולא דמי להכה
 את זה וחזר והכה את זה (מכות טו).
 דאף לאחר שהכה את שניהם לא ידעי
 איזהו אצוי א': איילונית דר"מ
 יהא דה קנס. לשמואל נחא כיון סימני
 קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין כלל
 נעוה דימי נעוה הם נשעה חדשים
 הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין אז

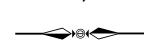
ימי קטנות אבל לרב יהא לה קנס
 שפוסקין בזה ימי קטנות כמו בשאר
 נשים: והא תניא בן שמונה אסור
 לציטא. ואם יכול להיות בר קיימא
 לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
 שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
 היכרא להוציא מתורת נפל כ"כ שנה
 לרבנן כדאשכחן לרבי דכי גמרו סימנים
 חשיב בר קיימא בשלשים יום כשאר
 ולדות ומילתיה דר' אבהו כרענן אבל
 אין לפרש דלרבנן אין יואל לעולם
 מתורת נפל ולרבי כ"כ שנה ור' אבהו
 כרבי דא"כ כי פריך ארצה מוספאה
 כמאן כרבי הוה ליה למיפדך אר'
 אבהו דקאי ביה ועוד דאם כן רבה
 מוספאה אפילו כרבי לא תמי דלא
 חשיב לר' בר קיימא לומר דאשתתיה
 אלא ע"י הוכחה תמידא שמי' כ' שנה ב'
 אלא נראה לר"י דפירשנו ונראה
 דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
 דבתוספתא בחר ההיא דבן ח' הרי
 הוא כבאן ואסור לטלטלו קמי איזהו
 בן שמונה שלא כלו לו חדשיו והיינו
 דאפילו גמרו דאין יואל מתורת נפל
 בשלשים יום אלא ע"י עשרים ומילתא
 דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
 כיון

ובן שמונה מי קחיי והתניא
 וכן שמונה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל אמו שוחה עליו ומניקתו

מפני
 תוס' חד מקבאי
 א"ר אבהו סימני סריס
 ואילונית וכן שמונה אין
 עושין בהם מעשה עד
 שיהיו בן עשרים פריש'
 סימני סריס ואילונית
 להחזיקם בגדולים וכן ה'
 [להחזיקן] בן קיימא אין
 עושין בהן מעשה עד
 שיהיו בן עשרים ופרישין
 בן ח' מי קחיי והתניא
 בן ח' הרי הוא כאבן
 ואסור לטלטלו הביע'
 בשלל גמור סימני ואיכא
 דאמרי הביע' כשגמרו
 סימני וזה וזה אחת
 היא דתניא איהו בן ח'
 כל שלא כלו לו חדשיו

עין משפט
 גר מצוה

קח א' מיי"ב מנהלות
 אסורי מנחת הי"ב:
 קח ב' מיי"ב מנה'
 אשות הל' ד יא
 סמג עינין כ' טושי' אשע'
 סימן קנה ספיק י' י' וס'
 קנע ספיק י':
 ק' ג מיי"ב (שם) טושי'
 שם ספיק י' בנה"ה:
 קיא ד מיי"ב פ"ו מהל'
 ממרס הלכה ה':
 קיב ה' מיי"ב פ"ב מהל'
 אשות הלכה ה':
 קיג ר מיי"ב שם הלכה ד יא
 טושי' שם סימן קנה
 ספיק י':
 קיד ז מיי"ב פ"א מהל'
 מילה הלכה יג
 ופכ"ה מהל' שנת הלכה ו
 טושי' א"ח סימן טל ספיק
 ח וטושי' י"ד סי' רסו
 ספיק יא:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
 בזה שעה וסא דאמרי'
 לקמן איהו סריס חמה כל
 שהיה בן עשרים ולא הביא
 שמי' שערות ואפי' הביא
 לאחר מכן הרי הוא
 כסריס לכל דבריו ואפי'
 מתשעין ליה בגדול וכן
 מחשיבין נקבה ליי"ח כמו
 זכר לר' שני. י"ל דלקמן
 מיימי נשעת שנת עשרים
 ואילך להחשיב כסריס
 ואפי' בנחא פליגי רב
 ושמואל אי לקמן הא איה'
 לומר דהא כל הוה ממן
 קרנן ואי ללקות אף מני'
 לקי התרחת ספק היא ונול'
 שמה התרחת [ועי'
 בתוספות ד"ה נעשה]:
 א) ובהו נחא דלא דמי
 לחמור לו אל תומיר דחשיב
 ליה תלמודא התרחת ספק
 לפי שגדול לא יתבאר
 הדבר שמה ההתרחה
 התרחת ודאי דנשעת
 יש שבות ציוס לאולכה
 ובסוף היום ליכא למימר
 דא"ל לנמאס אבל הכא
 מתבאר הדבר שהיה גדול
 נשעת שאלל חלב וגם כי
 היתה התרחה ודאית:
 (ועוד קשה דאמר לקמן
 כיון דאיהו רשבי' דאמר
 משתה כרביס עבד ואפי'
 משמע דרשבי' סבר כרבי
 ולא נהירא שחי רבי לא
 חשיב ליה בר קיימא עד
 שהיה בן עשרים ורשבי' ג'
 קאמר מכיון ששהה שלשים
 בר קיימא הוא:

